

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **K. E. B, K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2015, č. j. 8 A 128/2013 - 25,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2015, č. j. 8 A 128/2013 - 25, **se zrušuje.**
- II.** Žaloba ze dne 8. 8. 2013 proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-76517-3/SO-2013, ze dne 3. 7. 2013, **se odmítá.**
- III.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2013, č. j. MV-76517-3/SO-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný opětovně posoudil důvody neudělení dlouhodobého víza žalobci a dospěl k závěru, že je dán důvod pro neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný v odůvodnění popsal, že žádost o udělení dlouhodobého víza byla žalobcem podána dne 28. 1. 2013 na Velvyslanectví České republiky

v Káhiře, avšak ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že v daném případě existují důvody pro postup dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, protože zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že žalobce po skončení pobytu neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.

[2] Ministerstvo vnitra totiž konstatovalo, že žadatel k žádosti předložil osvědčení České advokátní komory na jméno žadatele s evidenčním číslem 90348, že vystudoval v Egyptě právní fakultu a má v domovské zemi právní kancelář. Pracuje střídavě v domovské zemi a České republice, do budoucna uvažuje žít zde trvale. Ministerstvo uvedlo, že se nepodařilo zjistit v registru obchodních subjektů, že by žalobce měl v P. další kancelář, což je podmínkou pro provozování advokátní praxe, kterou by tu měl mít dle své žádosti zřízenou. Ministerstvo dále zdůraznilo, že žalobce zde neodvádí zdravotní ani sociální pojištění, ač na území České republiky vykonává podnikatelskou činnost, že zde v roce 2011 neúspěšně žádal o udělení přechodného pobytu za účelem soužití s občanem EU (paní A. L.), v roce 2012 neúspěšně žádal o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, kdy ale v pohovoru uvedl, že si stejně vezme za manželku ženu egyptské národnosti. Ministerstvo vnitra rovněž zmínilo, že žalobce si v letech 2011 a 2012 požádal o několik krátkodobých víz za účelem „pozvání“ nebo turistiky, i když měl již od roku 2011 v České republice zaregistrovanou advokátní praxi.

[3] Dne 9. 5. 2013 byla žalovanému doručena žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, přičemž žalobce uváděl, že závěry ministerstva vnitra jsou nepravdivé, neboť v České republice spolupracuje s několika zavedenými advokáty, běžně má za měsíc okolo 15 klientů. Kancelář v P. na adrese 17. 229 je od 1. 2. 2013 plně zprovozněna; rovněž prohlásil, že sociální pojištění odvádí a že je registrován na Okresní správě sociálního pojištění. Žalovaný však dospěl k závěru, že žalobce ve své žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza nedoložil žádné nové skutečnosti. Vzhledem k dosavadnímu průběhu žalobcem provozované advokátní praxe plně postačuje krátkodobé vízum. Zdůraznil, že žalobce v pohovoru konaném dne 28. 1. 2013 na Velvyslanectví České republiky v Káhiře prokazatelně uvedl, že není v České republice plátcem zdravotního ani sociálního pojištění, taktéž neznal adresu své kanceláře v P., rovněž nevěděl, kolik měl již v České republice klientů. Na základě výše uvedeného žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako nevěrohodnou, jevící se jako účelový akt s možností zneužití víza k jinému než deklarovanému záměru.

[4] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 8. 8. 2013, v níž tvrdil, že závěry žalovaného jsou nesprávné, protože vycházejí z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Jím předložené doklady totiž podle jeho názoru postačují k přijetí kladného rozhodnutí o podané žádosti, respektive dostatečným způsobem prokazují účel pobytu na území České republiky. Závěr žalovaného o možném zneužití víza není řádně odůvodněn. Žalovaný opomněl posoudit originál nájemní smlouvy na pronájem nebytového prostoru – advokátní kanceláře – a fotodokumentaci prokazující otevření této kanceláře. Žalovaný mu sice vytýkal, že neznal adresu své kanceláře v P., přehlédl však, že při osobní schůzce zanechal na ambasádě svou vizitku, včetně adresy této kanceláře. Nadto její adresu uvedl, neboť řekl, že se nachází na ul. 17., v P. Kancelář byla nadto otevřena dne 1. 2. 2013 a je řádně registrována. Hlavní sídlo jeho advokátní kanceláře je v Č. u B., kancelář v P. je pouze pobočka. Ohledně samotného výkonu advokátní praxe zmínil, že poskytuje v ČR právní pomoc pro české klienty, kteří mají jakýkoliv problém v Egyptě a že spousta českých klientů požaduje soukromý pohovor a právní pomoc, přičemž nechtějí nebo nemůžou za tímto účelem cestovat. Výtka žalovaného, že neodvádí sociální a zdravotní pojištění, není rovněž na místě, neboť povinnost platit zdravotní pojištění by měl teprve tehdy, pokud by zde měl trvalý pobyt; sociální pojištění žalobce řádně odvádí.

pokračování

[5] Žalobce se cítil dotčen na svých právech i tím, že mu žalovaný vytýká jeho předchozí žádosti o vízum z roku 2011 a 2012, neboť to je v rozporu s článkem 21 vízového kodexu bod 9, podle něhož „*Předchozí zamítnutí žádosti a udělení víza nevede automaticky k zamítnutí nové žádosti; nová žádost se posuzuje na základě všech informací, které jsou k dispozici.*“ Trval rovněž na tom, že povinností žalovaného bylo napadené rozhodnutí rádně odůvodnit, což se v dané věci nestalo. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby potvrdil nárok na získání dlouhodobého víza za účelem podnikání.

[6] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 27. 9. 2013, v němž popsal průběh předmětného řízení o žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Žalobu proti sdělení o novém posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza však nepovažoval za přípustnou, neboť ve smyslu § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou ze soudního přezkumu vyloučena mimo jiné rozhodnutí o neudělení víza. Soud proto nemá pravomoc podanou žalobu projednávat. Dále žalovaný poukázal na to, že předmětný spisový materiál si vyžádal rovněž veřejný ochránce práv.

[7] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 2. 2015, č. j. 8 A 128/2013 - 25, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že se nejprve zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Poukázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 5 Ans 5/2011, sp. zn. 1 Ans 9/2013), z níž vyplývá, že udělení i neudělení dlouhodobého víza cizinci je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zdůraznil přitom, že žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza představuje specifický opravný prostředek, na jeho základě žalovaný znovu posuzuje, zda byly v projednávané věci naplněny důvody pro neudělení víza, což zasahuje do veřejných subjektivních práv cizince, proto je nutné připustit jeho soudní přezkum.

[8] K věci samé soud uvedl, že ze sdělení České advokátní komory ze dne 28. 1. 2015 ověřil, že žalobce je zapsán v seznamu advokátů jako zahraniční advokát, tudíž je oprávněn poskytovat právní služby v oblasti práva, v němž získal oprávnění k poskytování právních služeb a v oblasti mezinárodního práva. Adresa jeho kanceláře od 10. 11. 2011 je Č. u B. 174, adresa jeho pobočky od 13. 3. 2013 je P., 17. 229. Soud tedy přisvědčil žalobní námitce stran nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi navrženými důkazy. Žalovaný totiž vycházel z pohovoru ze dne 28. 1. 2013 a z žádosti o udělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání z téhož dne. Žalobce však ve své žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza předložil doplňující dokumenty, které navazovaly na předchozí skutečnosti, jež uvedl ve své žádosti. Těmito dokumenty se však žalovaný vůbec nezabýval. Soud uznal, že žalobce dne 28. 1. 2013 neznal adresu své kanceláře v P., avšak tato kancelář byla zaregistrována v seznamu České advokátní komory od 13. 3. 2013, tedy až před podáním žádosti o nové posouzení dne 9. 5. 2013. Žalovaný však při vydání napadeného rozhodnutí vycházel pouze z žádosti ze dne 28. 1. 2013 a z pohovoru.

[9] Soud nadto zdůraznil, že žalobce nehovoří českým jazykem, rozhovor s ním tedy byl zřejmě veden v anglickém jazyce a zřejmě bez tlumočnicka, a proto soud nemůže vyloučit ztrátu některých dat v překladu. Soud dospěl k závěru, že v dané věci není vůbec podstatné, zda žalobce dne 28. 1. 2013 věděl nebo nevěděl, kolik již má v České republice klientů. Soud uzavřel, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z téhož skutkového stavu, který tu byl

v době původního rozhodnutí, nezabýval se tak doklady, jež byly nově předloženy žalobcem. Soud se neztotožnil s námitkou žalovaného, že na věc dopadá ustanovení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť to vylučuje ze soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení víza, nikoli rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání.

[10] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2015, č. j. 8 A 128/2013 - 25, podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 16. 2. 2015, v níž uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Stěžovatel tvrdil, že rozsudek městského soudu je zmatečný, protože v daném případě nebyly splněny podmínky řízení, neboť ustanovení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců vylučuje ze soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení víza, ledaže by šlo o neudělení víza rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, což není projednávaný případ. Zdůraznil, že ačkoli je napadené rozhodnutí nazváno jako „nové posouzení důvodu neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, jedná se o rozhodnutí ve smyslu § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se materiálně vyjadřuje k otázce udělení nebo neudělení víza cizinci. Vyloučení takového rozhodnutí ze soudního přezkumu ostatně setrvale potvrzuje judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Napadeným rozsudkem nadto městský soud prolomil i svou rozhodovací praxi, neboť usnesením ze dne 22. 8. 2014, č. j. 6 A 162/2014 – 14, proti obdobnému rozhodnutí žalobu odmítl. Městský soud tedy fakticky přijal názor, že ustanovení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců se vztahuje pouze na prvostupňové rozhodnutí o neudělení víza, což je v rozporu s celou koncepcí organizační struktury správních orgánů, a že nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza je specifickým opravným prostředkem, s čím však stěžovatel nesouhlasí. Důležité totiž je, že se navzdory názvu jedná v materiálním smyslu o rozhodnutí o udělení víza, tudíž aplikaci citovaného ustanovení nic nebrání. Stěžovatel v neposlední řadě vytýkal městského soudu, že svůj rozsudek zatížil vadou nepřezkoumatelnosti, neboť své závěry stran přípustnosti žaloby nedostatečně odůvodnil a protože se řádně nevypořádal s předchozí judikaturou správních soudů. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a žalobu odmítl, případně aby rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalobce se ke kasační stížnosti stěžovatele vyjádřil podáním ze dne 5. 3. 2015, v němž namítal, že stěžovatel přehlíží jeho právo podat žalobu v případě nespravedlivého rozhodnutí. K věci samé uvedl, že složil uznávací advokátní zkoušky, že je registrovaný u České advokátní komory, že svou praxí řádně vykonává a že si plní všechny příslušné povinnosti. Považuje přitom za diskriminační, že mu nebylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem podnikání. Poukázal dále na to, že stěžovatel mu opakovaně bezdůvodně neuděluje ani krátkodobé vízum. Pochybení stěžovatele ostatně konstatuje i Veřejná ochránkyně práv. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu potvrdil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[12] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce“. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[14] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozsudku městského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[16] V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry polemizuje v kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek městského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí a považuje je za nesprávné, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost, neboť stěžovatel fakticky nenamítá nesrozumitelnost rozsudku městského soudu, ale polemizuje s jeho právními závěry a považuje je za nesprávné a nedostatečné.

[17] Napadený rozsudek dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Městský soud v Praze se v odůvodnění tohoto rozsudku vyjádřil k relevantní argumentaci žalobce, přičemž jasně a stručně vyložil, proč napadené rozhodnutí považoval pouze za nezákonné. Městský soud v rozsudku vyjádřil svůj právní názor ohledně důvodnosti žaloby, přičemž z faktu, že v rozporu s přesvědčením stěžovatele posoudil napadené rozhodnutí za nezákonné a žalobu směřující proti němu za přípustnou, ještě nevyplývá, že by byl rozsudek nepřezkoumatelný.

[18] Nejvyšší správní soud však přisvědčil námitce stěžovatele, že napadené rozhodnutí je ze soudního přezkumu vyloučeno dle ustanovení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož „Z přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení víza; to neplatí, jde-li o neudělení víza rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie.“

[19] Výkladem citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 As 80/2013 – 34, v němž uvedl, že „vyloučení soudního přezkumu v případě neudělení víza nelze považovat ani za rozpornou s mezinárodním právem, jak tvrdí stěžovatel. Neexistuje totiž žádná norma mezinárodního práva, která by takový přezkum zaručovala. K právu na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se v souvislosti s projednávanou problematikou již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 - 45, publ. pod č. 1955/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz, tak, že „[v]stup, pobyt a vyhošťování cizinců však tomuto ustanovení Úmluvy nepodléhá, neboť rozhodnutí týkající se těchto otázek nezabírají rozhodnutí o občanských právech ani neznamenají trestní obvinění, což Evropský soud pro lidská práva uvedl poprvé ve věci Maaouia proti Francii (rozsudek velkého senátu ze dne 5. 10. 2000, č. 39652/98), na který dále ve své judikatuře konstantně odkazuje“. Stejně tak není vyloučení soudního přezkumu u rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza za účelem podnikání v rozporu s právem Evropské unie, „jelikož v současné době je vízová politika oblastí, jež je v působnosti jednotlivých členských států, a proto se řízení o udělování víz, jakož i podmínky případného soudního přezkumu mohou podstatně lišit“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 - 45, publ. pod č. 1955/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz).“ Předmětem soudního přezkumu v této věci bylo rovněž rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání.

[20] S ohledem na výše citovanou právní úpravu obsaženou v zákoně o pobytu cizinců a navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu je na místě uvést, že žaloba ze dne 8. 8. 2013 proti napadenému rozhodnutí je nepřípustná podle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. ve spojení s § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců a městský soud ji měl proto odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[21] Napadené rozhodnutí totiž naplňuje všechny znaky rozhodnutí podle § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť jím bylo rozhodováno o neudělení víza. Žalobce přitom přípustnost své žaloby nemůže opírat o větu za středníkem výše citovaného ustanovení, neboť zjevně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Na tomto závěru ničeho nemění ani to, že napadené rozhodnutí je označeno jako nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, neboť se jedná o specifický institut předvídaný ustanovením § 180e zákona o pobytu cizinců, který se však z povahy věci vztahuje k přezkoumávanému původnímu rozhodnutí, a to rozhodnutí o neudělení víza. Tudíž i na takové rozhodnutí plně dopadá ustanovení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které jej vylučuje ze soudního přezkumu.

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud se přitom plně ztotožňuje s názorem stěžovatele, že ustanovení § 171 písm. a) výše citovaného předpisu nemůže dopadat jen na rozhodnutí o neudělení víza, jak nepřímou dovedl městský soud, neboť potom by citovaná soudní výlučka podle zákona o pobytu cizinců postrádala smysl, neboť cizinec by dosáhl soudního přezkumu tím, že by brojil proti rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení víza. Materiálně se totiž i v případě rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení víza jedná o rozhodnutí řešící neudělení víza cizinci.

[23] Odkaz městského soudu na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Ans 5/2011 nebo sp. zn. 1 Ans 9/2013, není přílehlavý, neboť v těchto rozsudcích se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu spočívající v tom, že správní orgán žádné rozhodnutí nevydal. Zde uvedené závěry Nejvyššího správního soudu však dokládají pouze to, že se v případě rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Avšak v posuzované věci není sporu o tom, že napadené rozhodnutí splňuje podmínky podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale o to, zda takové rozhodnutí není ze soudního přezkumu výslovně vyloučeno na základě jiného zákona.

[24] V neposlední řadě je nutné zmínit, že i v rozsudku sp. zn. 5 Ans 5/2011 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*v této souvislosti lze poukázat též na znění § 171 odst. 1 písm. a) [nyní § 171 písm. a)] zákona o pobytu cizinců, který výslovně hovoří o rozhodnutí o neudělení víza, když stanoví, že tato rozhodnutí nepodléhají přezkoumání soudem. Ostatně i žaloby proti těmto rozhodnutím byly ve správním soudnictví opakovaně odmítnuty nikoli proto, že by se materiálně nejednalo o rozhodnutí, ale právě z důvodu existence uvedené kompetenční výlučky (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 - 45, publikovaný pod č. 1955/2009 Sb. NSS, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 – 106, publikovaný pod č. 2387/2011 Sb. NSS).*“

[25] Nejvyšší správní soud v tomto směru zdůrazňuje, že pouze u takového aktu, který naplňuje znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., je možné zvažovat, zda takové rozhodnutí není ze soudního přezkumu vyloučeno na základě zvláštního zákona, jako se tomu stalo v posuzované věci. V opačném případě by vůbec nebylo namístě zvažovat aplikaci § 68 písm. e) s. ř. s., neboť by se nejednalo o žalovatelné rozhodnutí, ale bylo by nutné přezkum takového aktu odmítnout podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. Závěr městského soudu, který dovedl přípustnost žaloby proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, je proto nesprávný.

[26] Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že městský soud se dopustil pochybení, pokud věc meritorně projednal, protože žalobu ze dne 8. 8. 2013 měl odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Podle téhož ustanovení platí, že pokud pro takový postup byly důvody již v řízení před krajským soudem, rozhodne Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu i o odmítnutí návrhu.

[28] Jak již bylo uvedeno, žaloba ze dne 8. 8. 2013 měla být odmítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že již v řízení před městským soudem byly důvody pro takový postup, rozhodl tedy Nejvyšší správní soud tak, že zrušil rozsudek městského soudu a žalobu ze dne 8. 8. 2013 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2013, č. j. MV-76517-3/SO-2013, odmítl.

[29] Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a zároveň byla žaloba odmítnuta, rozhodoval Nejvyšší správní soud jak o nákladech řízení o kasační stížnosti, tak i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. přitom platí, že v případě odmítnutí žaloby nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu jeho nákladů. Proto bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno v bodě III. výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu